

מאת: איציק אלוני ©
 טל: 03-5225458
aloni-i@bezeqint.net

מישהו מסתובב בחוץ

*הערת המחזאי: המחזה נכתב ללא הופעתו של הזר, במהלך הכתיבה המחזאי החליט להוסיף את הופעתו. אך בסופו של דבר סוכם עם הבמאי שדמותו של הזר לא תופיע פיזית. רק צל מרחף באולם.

הצגת בכורה בתאריך: 8/12/2017 במאי – קיריל ליבמן.
 במסגרת פסטיבל האזרח כאן" בתיאטרון קרוב.

שחקניות:	הדמויות:
עירית גדרון	גבריאלה - אימא
תמרה סטיל כהן	מיטב - הבת. סטודנטית
	הזר - איש זר. (דמות קיימת או צל מרחף מדי פעם בחלל).

הבמה: 1. חדר עם חלון בדירה. שולחן וכיסאות.
 2. רחוב.

תמונה 1

חדר. גבריאלה מנסה להרכיב פאזל.
 מיטב עומדת ליד החלון ומסתכלת החוצה.

גבריאלה: על מה את מסתכלת?

מיטב: מוזר.

גבריאלה: מה את רואה שם?

{מיטב מרוכזת בחלון.}

גבריאלה: למה את עומדת ליד החלון ובוהה החוצה?

מיטב: מסתכלת על שינוי הנוף.

גבריאלה: הנוף לא ישתנה כל כך מהר אם תסתכלי עליו, את יכולה לעשות הפסקות.

מיטב: תתפלאי איך נוף יכול להשתנות לפתע.

גבריאלה: ומה השתנה מאז שאת עומדת שם?

מיטב: אני רואה, איש משונה.

גבריאלה: מה!?

מיטב: רק אמרתי איש משונה וכבר עזב הלך...

גבריאלה: (מתחילה להתקרב לחלון) איפה האיש המשונה עכשיו?

מיטב: עכשיו הוא נעלם.

גבריאלה: (חוזרת למקומה) אהה, כן.

מיטב: את נראית מרוצה מעצמך, כאילו את רוצה להתגרות בי.

גבריאלה: מה את מתכוונת לעשות בקשר לזה?

מיטב: (בקוצר-רוח) זאת לא התגובה שציפיתי ממך!

גבריאלה: למה את כועסת?

מיטב: אני לא כועסת.

גבריאלה: את מנסה להסתיר את הכעס שלך.

מיטב: קיוויתי שלא תגיבי בנימה של לגלוג.

גבריאלה: איך אני יכולה לגלגל על בת יקרה כמוך?

מיטב: (במפתיע) הנה הוא שוב, בואי תראי בעצמך.

{גבריאלה מנידה ראש בספק.}

גבריאלה: כאשר עומדים כל כך הרבה זמן ליד חלון ומסתכלים החוצה, תמיד קורה משהו. ולפעמים הדמיון מתעתע בנו.

מיטב: פה אין שום תעתוע! בואי ותראי בעצמך.

גבריאלה: אם אין לך מה לעשות ואת משתעממת, בואי תעזרי לי בפאזל הדפקטיבי הזה... איך הם מייצרים פאזל בלתי פתיר?

מיטב: אימא, עומד שם גבר... וזאת לא הפעם הראשונה החודש שאני רואה אותו עומד באותו מקום, ואת מדברת איתי על פאזל?!
 מיטב: אימא, עומד שם גבר... וזאת לא הפעם הראשונה החודש שאני רואה אותו עומד באותו מקום, ואת מדברת איתי על פאזל?!

**{אור עמום עולה לאט על הזר שעומד ברחוב ומסתכל לכיוון הבית.
 בהמשך הזר עושה את מה שמיטב מתארת.
 גבריאלה תוקעת מבט על מיטב.}**

מיטב: מה את מסתכלת עליי ככה? בואי ותראי בעצמך...

{גבריאלה נגשת לחלון.}

גבריאלה: (בהצצה זריזה) עומד? (חוזרת לפאזל) שיעמוד!

מיטב: הוא נמצא בסביבה הרבה זמן ולפעמים הוא תקוע במקום אחד ולא זז ממקומו...

מיטב: (פתאום היא פוערת את פיה, נרתעת בתדהמה לאחור, וקופאת.)
 אוי...

גבריאלה: (בבהלה) מה קורה?

מיטב: הוא ראה שאני מתסכלת עליו.

גבריאלה: מיטב, את בונה לעצמך סרט מתח, כנראה שאת משועממת. בואי תעזרי לי עם החלק הזה של הפאזל שמעכב אותי.

מיטב: (בתדהמה חזקה יותר) מה?!

גבריאלה: מה-מה?!

מיטב: עשה לי תנועה שנראית כמו הצדעה, או גירוד ואחר כך הוא לא זז.

גבריאלה: את יכולה לראות אם הוא צעיר או מבוגר? כי אני לא הצלחתי לראות.

מיטב: לא ראית, כי סתם העפת במבט חטוף.
מפה הוא לא נראה לי מבוגר... הוא זז לכיוון האור, עכשיו רואים אותו יותר ברור.

{גבריאלה מתקרבת ומציצה.}

גבריאלה: שטויות, אדם רגיל עומד באמצע הדרך. אני לא רואה בו משהו מיוחד.

מיטב: ראית?! (מסתתרת שוב אחרי הווילון.)

גבריאלה: כן, אז מה?

מיטב: הוא שוב עשה לי סימן.

{מיטב מציצה החוצה מדי פעם במהלך שיחתה עם אמה.}

גבריאלה: הוא לא עשה לך סימן, הוא החליק את שיער ראשו, זה נקרא סימן?

מיטב: כן, הוא הסתכל עליי ועשה את הסימן של החלקת שיער ראשו.
למה?!

גבריאלה: מיטב די! את בונה דרמה מיותרת. (מרגיעה) את לא צריכה להיות מודאגת. אולי הוא עשה סימן לשכנים?

מיטב: אימא, אין לנו שכנים צמודים.

גבריאלה: אולי הוא עשה לשתינו מן שלום כזה?

מיטב: הוא עשה לי וזאת לא הפעם הראשונה, גם קודם כשהייתי לבד ליד החלון.

גבריאלה: אם את מאמינה שהוא עשה לך, תשמחי... אגב, הוא נראה טוב...
אולי הוא מהאוניברסיטה שלך?

מיטב: לא מכירה אותו. את מכירה אותו?

גבריאלה: לא, אבל יכול להיות שהוא מכיר אותך.

מיטב: לפני שבוע בערך, הייתי במיטה ושמעתי שלוש נקישות חזקות ליד החלון.

גבריאלה: גם אני שומעת נקישות מדי פעם בעונה הזאת של השנה. אלה האצטרובלים שנושרים מעצי הברושים.

מיטב: למה שלוש נקישות ולא שתיים או מטר של אצטרובלים?

גבריאלה: זאת דרכם של הברושים, להסתכל עלינו מלמעלה ולהגיש לנו את האצטרובלים שלהם, לפעמים בקמצנות ולפעמים בנדבנות.

מיטב: הפעם אלה לא היו האצטרובלים. קמתי והסתכלתי החוצה. פנסי הרחוב דלקו, לכן לא היה חשוך כל כך. הסתכלתי מבעד לחלון וראיתי בברור צל גדול של אדם משתקף וזז מבית השכנים שלנו. שזה אומר שמישהו הסתובב ליד הבית שלנו.

גבריאלה: הדבר הפשוט ביותר היה להעיר אותי...

{שתיקה קלה.}

גבריאלה: רוצה לשתות משהו?

מיטב: לא. אני רואה שאת מזלזלת במה שאני מספרת ואת בכלל לא מקשיבה לי.

גבריאלה: (בהטעמה) למה, לא, קראת לי, כשזה, קרה!?

מיטב: קראתי לך בקול כמה פעמים, אבל ענית לי בנחירות. התקשרתי למשטרה, ושום דבר לא יצא מזה, ומאז זה לא קרה שוב, והנה עכשיו הוא עומד זו הפעם השלישית באותו מקום.

גבריאלה: מנין לך לדעת שזה אותו אדם?

מיטב: אני בטוחה... הנה תסתכלי... לפי העמידה המאוזנת על שתי הרגליים בצורה יציבה ובטוחה. הוא לובש גם את אותם בגדים ואת אותו מעיל...

גבריאלה: עכשיו הכול הרור. הוא סתם הומלס.

מיטב: הומלס לא יעמוד ויסתכל ככה.

{גבריאלה נגשת להציץ שוב.}

מיטב עושה תנועה חדה כדי להסתתר וכמעט מתנגשת בראשה של אמה.

גבריאלה: כמעט העפת לי את הראש מהמקום. מה עכשיו?

מיטב: הוא הסתכל שוב לכיוון שלי.

גבריאלה: למה את ממשיכה להסתכל?!

מיטב: כי זה מסקרן אותי.

גבריאלה: למה את חושבת שהוא עושה את זה?

מיטב: זה מה שאני מנסה להבין.

גבריאלה: כי גם הוא מסתקרן ומנסה להשתעשע איתך, ואת נותנת לו סיבה! יש אנשים מבוגרים אוהבים לשחק במחבואים כמו ילדים קטנים... בחיי שאני לא מבינה אותך.

מיטב: לא חסרים משוגעים... (באופן בלתי צפוי) אוי... אולי הוא ברח ממוסד לחולי נפש?

גבריאלה: למה את ישר מתייגת אותו? אולי הוא מכיר אותך, שמע עליך, המליצו לו עליך, וזאת הדרך שלו לחזר אחריך, חשבת על זה?

מיטב: (מצחקקת) חיזור משונה ומרתיע.

גבריאלה: מה רצית שידפוק בדלת ויגיד לך: "היי, את לא מכירה אותי, אולי לא שמת לב אבל אני מחזר אחריך שבועות?"

מיטב: למה לא?

גבריאלה: ואז באמת היית חושבת אותו למשוגע. תראי, יכול להיות סתם אחד שגר בסביבה.

מיטב: הוא לא מהסביבה... הנה שוב הוא מגניב מבט...

גבריאלה: גם את מגניבה מבטים.

מיטב: (בתדהמה) מה?!

גבריאלה: מה? מה?

מיטב: (מדגימה כמו מריטת נוצות בצוואר תרנגולת). הוא עשה ככה בצוואר.

גבריאלה: עשה, זה לא אומר כלום. אם את ממשיכה להציץ, ברור שאת מדרבנת אותו ומזמינה מבטים אליך. די, אני מציעה לך להפסיק עם השטויות האלה.

{הזר מרכיב משקפי שמש.}

מיטב: או, הוא הרכיב משקפי שמש...

גבריאלה: עזבי, להכין לך משהו לאכול?

מיטב: אין לי תיאבון.

גבריאלה: את רוצה שארד אליו?

מיטב: ומה תגידי לו? "תפסיק להסתכל על הבת שלי"?

גבריאלה: שתינו נרד.

מיטב: משתיים יש סיכוי שיירתע. את תשגיחי מהחלון.

גבריאלה: (מאתגרת) יש לך אומץ ללכת אליו לבד?

מיטב: למה לא?

גבריאלה: (מתפלאת) וואו... (נכנעת) או קיי, זורמת איתך, אני אשגיח עליך מהחלון.

מיטב: לא חשבתי ללכת אליו, אבל את יודעת מה? אתגרת אותי... (מעודדת את עצמה) יש לי אומץ לעשות את זה.

גבריאלה: כדאי שתמצאי תירוץ טוב כדי להתחיל לדבר איתו...

מיטב: את חושבת שהוא נראה כמו אדם שיאפשר לגשת אליו?

גבריאלה: אולי בכל זאת אבוא איתך.

מיטב: אני לא פוחדת באור יום.

גבריאלה: על כל מקרה - שלא יקרה, קחי איתך משהו חד ומאיים.

מיטב: להפך, אם אהיה חמושה, הדבר יכול להתפתח לאלימות.

גבריאלה: אם תרגישי סכנה או שיהיה לך ספק כלשהו, תצרחי! ותזכרי שהמקום הרגיש ביותר אצל הגברים, אלו הביצים, בעיטה בביצים ואת משתקת אותו.

מיטב יוצאת לרחוב.
גבריאלה ממהרת לחלון להשגיח.
לאחר מספר שניות, הזר עוזב את המקום.

גבריאלה: (רצה לכיוון היציאה וקוראת אחרי מיטב בקול) מיטב!... תחזרי, הוא עזב את המקום!

תמונה 2

רחוב.

מיטב יוצאת לרחוב בריצה. עומדת לרגע ועוקבת אחרי הזר.

מיטב: (קוראת אחריו) היי, לאן אתה הולך?

אור יורד. מעבר מוזיקאלי.

תמונה 3

חדר. לאחר מספר ימים.

גבריאלה ממשיכה בפתרון הפאזל.

גבריאלה: (חלק של פאזל בידה) אני מנסה למצוא את המקום של החלק הממזרי הזה, לפחות עשר דקות...

מיטב נכנסת עם תיק סטודנטית.

מיטב: היי אימא, את עדיין עם הפאזל?

גבריאלה: קשה, למה עשו כל כך קשה...

מיטב: את בחרת בקשה... אין לך דברים אחרים לעשות?

גבריאלה: עשיתי הכול. זאת שעת המנוחה שלי.

מיטב: את שומעת? היום, מישהו עקב אחריי.

גבריאלה: (נדהמת) אותו אחד?

מיטב: אני לא כל כך בטוחה.

גבריאלה: זה כבר לא צחוק, אני חושבת שאנחנו חייבות לפנות לעזרה.

מיטב: לא רוצה משטרה.

גבריאלה: שוב ליד הבית?

מיטב: לא, הפעם בדרך לאוניברסיטה...

גבריאלה: (קוטעת אותה) זה כבר לגמרי מוגזם! דיווחת באוניברסיטה?

מיטב: לא.

גבריאלה: אני לא מבינה למה את מחכה!

מיטב: כי אחר כך חשבתי על זה, ואני לא בטוחה שזה אותו איש...
אני כבר חושדת בכל אדם שהולך אחריי. האינסטינקט שלי אמר לי:
"תתחילי לרוץ כמו מטורפת" וכך עשיתי.

}תוך כדי דיבור, מיטב מצטרפת להרכבת הפאזל, לוקחת חלק ומשבצת בקלות. {

גבריאלה: אם האינטואיציה שלך אמרה לך להיזהר, סימן שעשית את הדבר הנכון, אין שום דבר רע בנקיטת אמצעי זהירות.
עכשיו בכל הרצינות, אולי כדאי להציב מישהו שיעקוב אחרי העוקב.

מיטב: עוד לא הגענו למצב הזה... (מצביעה איפה לשבץ את החלק) שימי שם.

גבריאלה: איפה שם?

מיטב: שם, שם את לא רואה?

גבריאלה: שם-שם זה בכל מקום. (לחוצה, מחפשת איפה לשים)
אני לא רואה, איפה? ... (מנסה לשבץ בכוח) כאן? כאן? זה לא הולך
וכאן לא.

מיטב: פה פה (לוקחת מאמה ומשבצת את הפאזל במקום.) את לא רואה שפה מתלבש בדיוק?

גבריאלה: בדיוק רציתי לשים שם.

מיטב: אבל לא שמת!... שעה את עומדת ולא רואה...

גבריאלה: חוכמה גדולה, כמעט תמיד אדם שעומד מהצד רואה טוב יותר.

מיטב: (בהיסוס) אני רוצה לשאול אותך משהו... ו... אני מבקשת ממך לענות לי בכנות... ותבטיחי שלא תיפגעי ותתפסי עליי קריזה...

גבריאלה: התחלת, תמשיכי...

מיטב: הזר, הוא איש מבוגר, וקרוב יותר לגילך. אני לא מבינה למה הוא עוקב אחריי.

גבריאלה: (ממשיכה עם הפאזל) איך את קובעת שהוא עוקב אחרייך?

מיטב: (בעקשנות) את עדיין לא מבינה שהוא עוקב אחריי?!?

גבריאלה: (משתעשעת) אולי אחריי?

מיטב: למה אחריך?

גבריאלה: לא יודעת.

מיטב: יש לו סיבה?

גבריאלה: אולי סתם כי בא לו.

מיטב: את בטוחה?

גבריאלה: כן.

מיטב: את מסתירה...

גבריאלה: מיטב. תירגעי!

מיטב: למה היו נקישות ליד החלון שלי ולא שלך.

גבריאלה: אני שואלת למה הוא עוקב דווקא אחרייך?

- מיטב: גם אני שואלת את עצמי, ועוד המון שאלות וביניהן...
(מנסחת את המילים בזהירות) האם הוא קשור אליי בדרך כלשהי?
גבריאלה מנידה ראש לשלילה
- מיטב: האם היה לך... מחזר...
- גבריאלה: היו לי הרבה.
- מיטב: האם לאחד מהם, היה לך איתו משהו כמו... פלירט מטורף שנחרט בזיכרונו, ורק עכשיו הוא נזכר?
- גבריאלה: לא זוכרת.
- מיטב: מיהו בשבילך?
- גבריאלה: אף אחד.
- מיטב: מיהו בשבילי?...
- גבריאלה: את מודאגת, ובצדק. סביר להניח שיש אנשים מסוגו של הזר, יש להם הצתה מאוחרת ומחשבות בלתי מתקבלות על הדעת, ואולי קצת מוזרות.
אגב, אומרים שהם בדרך כלל לא אלימים...
- מיטב: אימא! את לא עונה לי על השאלה!
- גבריאלה: (מצחקקת) מה את רוצה שאני אגיד לך?
- מיטב: את צוחקת עליי?
- גבריאלה: לא. אותי מטריד שאת מוטרדת. צריך וחובה לעצור את זה לפני שזה יתפתח למקומות מסוכנים, לפני שיהיה מאוחר מדי.
- מיטב: להפך, עכשיו אני רוצה שיעקוב אחריי!
- גבריאלה: בחיי שאת לא נורמלית...
(מדגימה על צווארה מריטת נוצות של תרנגולת.) ראית שהוא עשה ככה לצוואר. למה? כי ככה עושים לתרנגולת, קודם מסירים לה את הנוצות מהצוואר, ואחר כך שוחטים.

מיטב: אוי אימא תפסיקי עם השטויות שלך... אם אראה לו שאני פוחדת, הוא ימשיך להטריד אותי. אבל אם אראה שאני לא פוחדת ממנו, אולי תהיה לי הזדמנות לחשוף את הזהות שלו, והוא יפסיק לעקוב אחריי.

גבריאלה: השאלה היא אם את רוצה שהוא יפסיק לעקוב אחריך.

מיטב: אימא, תגידי את האמת! את מכירה אותו?

גבריאלה: תראי, את יודעת שאביך הביולוגי נרצח בסן פרנסיסקו... ו... אביך המאמץ גידל אותך כמו בתו לכל דבר, ואת יודעת מה שקרה לו (תוך כדי מסמנת שברח), ולי מאז לא היה רומן עם אף אחד. זה מה שאת רצית לשמוע?

מיטב: ולפני שנולדתי?

גבריאלה: הוא לא אבא שלך אם לזה את חותרת!

מיטב: למה שהוא יתעקש לבוא לכאן, אם לא אבא שלי?!

גבריאלה: (בקול) אבא שלך נרצח וזהו!!!... תראי לאיזה מחשבות הוא גורם לך. עכשיו את מחפשת אותו, רוצה שהוא ירדוף אחריך כדי לרדוף אחריך, וכל זה במטרה שיגלה לך מי הוא. זה כבר אבסורד. הוא כבר ניצח.

מיטב: את מי הוא ניצח?

גבריאלה: אותך.

מיטב: אני לא מתחרה באף אחד.

גבריאלה: הוא לא צריך להתחרות. הוא השתלט לך על המוח.

מיטב: אני מחפשת.

גבריאלה: את לא מאופסת.

מיטב: בינתיים, אני בשליטה מלאה...

גבריאלה: טוב שאת אומרת בינתיים.

{מיטב הולכת לחלון ומעיפה מבטים החוצה מידי פעם.}

מיטב: אני לא יכולה לתאר לך מה אני מרגישה עכשיו. חוסר ביטחון של...
(פתאום בחוצפה) אני מרגישה שבמשך כל השנים את לא אמיתית
איתי.

גבריאלה: (כועסת) מיטב! מוטב שנפסיק פה! תתעוררי ותפסיקי להיות שבויה
בחלומות.

מיטב: שמעתי אותך פעם מדברת בטלפון עם גבר והבנתי שהתראית איתו
לפני שנים. האם הוא האיש?!

גבריאלה: את שומעת את עצמך?

מיטב: את תמיד מנסה להתחמק מהשאלות שלי, למה?

גבריאלה: אני לא מכירה אותו וזהו! אני גידלתי אותך לבד.

מיטב: לבד? בלי שאף אחד יהיה בסביבה?

גבריאלה: כן לבד!

מיטב: בסופו של דבר אגלה מי הוא!

גבריאלה: לא מיטב. בסופו של דבר את תגלי שהוא מתמרן אותך כרצונו,
ומצליח לו!...

מיטב: מה הוא עושה לי? דופק לי את המוח?

גבריאלה: דופק! זאת בדיוק המילה! מעסיק לך את המוח ומשבש לך אותו!...
את עומדת ליד החלון כמו ילדה שמחכה באובססיביות לאביה שיחזור
הביתה מהעבודה.

אני מזהירה אותך, שאם לא תתנתקי מיד, הוא ימשיך לצוץ פתאום
כאשר לא תצפי לו. אני מציעה לך להתנתק מהחלון, ועכשיו! תורידי
תריס ותתעלמי ממנו, כאילו הוא לא קיים.

מיטב: (לאחר הצצה בחלון) אולי הוא החליט לפרוש מהמשחק?...

{מיטב לוקחת חלקים של הפאזל ומשבצת אותם במקום.}

גבריאלה: (מגחכת) אני רואה שהפכת אותו לכלי משחק... לאנשים כאלה יש נשמה של טרול, והוא מטרלל לך את הראש.

די! תפסיקי להתערב לי בפאזל!

מיטב: את יודעת מה הבעיה שלך?

גבריאלה: (בחיוך רחב) או סופסוף אני יכולה להיעזר בך, בשביל זה שלחתי אותך ללמוד פסיכולוגיה, אשמח מאוד לדעת אם תחדשי לי, מה הבעיה שלי?

מיטב: הגאווה שלך לא מאפשרת לך להודות בכל השגיאות שעשית בעבר...

גבריאלה: אבחנה נכונה, ואת זה כל אחד עשוה. מה עוד?

מיטב: אני מבקשת ממך לפתוח לי כמה דלתות מיתוך רצון לעזור לי להבין טוב יותר.

גבריאלה: לא יכולה לפתוח, נעלתי וזרקתי את המפתחות.

מיטב: תאמיני לי, שהיום יש הרבה משפחות שבורות, ותמיד הילדים סובלים כאשר שומרים מהם סודות ולא מספרים להם את האמת. הסוד שלך כמעט כולו גלוי לי!

גבריאלה: אם הסוד שלי כמעט גלוי, למה את מתעקשת לדעת עוד?

מיטב: (נכנסת לדבריה) ...אני רוצה לשמוע את הצד שלך בסיפור... ולא מתוך זיכרונות מעופלים...

גבריאלה: (נכנסת לדבריה) ...יחסים בין בני אדם הם מאוד מורכבים, לפעמים די במבט אחד! או מילה מיותרת אחת! כדי שיסתערו אחד על השני! להגיד לך את האמת? אני כבר מתחילה לפחד לדבר איתך.

מיטב: אני רוצה את המילים שיצאו מהפה שלך!... (נוגעת בשפתייה של אמה) מפה! מהפה הזה! אני רוצה... את הסוד שיצא במלואו מפה!

גבריאלה: למה שאת קוראת לזה סוד, זה רציתי תשובה לחיים טובים יותר, כך חשבתי כנערה. את הסיפור שלי ספרתי אולי עשר פעמים לכל מיני מוסדות.

מיטב: למה שלא תספרי גם לי?!

גבריאלה: כשהייתי בהיריון שאלו אותי על אבי התינוקת. אמרתי שאני לא יודעת
והייתי צריכה להסביר למה...

מיטב: ואת ידעת מיהו?

גבריאלה: כן, לא רציתי לחשוף אותו...

{שתיקה. גבריאלה מהרהרת, רואים עצב על פניה.}

מיטב: למה עצרת, תמשיכי.

גבריאלה: (לאחר התלבטות) אני שונאת להיזכר בכל מה שקרה לי... עזבי
אותי...

{דמותו של הזר מופיעה ברחוב.

מיטב מציצה דרך החלון. בהתרגשות חסרת מנוחה.}

מיטב: הוא פה!... אוי, (מתבלבלת לרגע) אימא! מה אני עושה?!...

{גבריאלה ממהרת להציץ דרך החלון.}

גבריאלה: הפעם אני יורדת איתך.

מיטב: את לא!

גבריאלה: גם אני רוצה לדעת מי משבש לנו את החיים!

מיטב: את לא יורדת!

גבריאלה: מיטב, את מתחילה להשתלט לי על החיים העצמאיים שלי!

מיטב: אני הגיונית!

גבריאלה: את קולטת מה עובר עלייך?!

מיטב: מה עובר עליי?!

גבריאלה: שינוי מוחלט.

מיטב: את לא רואה את זה על עצמך, אבל גם כך מתחוללים שינויים!

גבריאלה: מה את רואה!?

מיטב: העיניים אימא, העיניים שלך מדברות. הן לא יכולות להסתיר הכול.

מיטב רוצה לצאת.

גבריאלה מנסה לעצור בעדה.

גבריאלה: מיטב... אני מבקשת ממך לא לצאת הפעם לבד! ואני יודעת מה שאני אומרת!

מיטב: אימא, זוזי בבקשה ואל תנסי לחסום אותי.

גבריאלה: את חייבת לחסום את עצמך. ילדתי, תתעלמי והוא יעלם. את רואה מה הוא גורם לך לעשות.

מיטב: (בקול, כמעט בטירוף) מה? מה?! מה הוא גורם לי?!

מיטב רוצה לעבור, האימא חוסמת.

גבריאלה: לרצות לחפש אותו? ... את מאבדת את השפיות... (ברוך) ילדתי! זאת תקווה ריקה... אני אומרת לך שזה רעיון גרוע. אם לא תפסיקי מיד, ותרדי לחוף מבטחים, הגל יסחף אותך לעומק הים, ואת תתחרטי במשך כל ימי חיך שנכנסת לים סוער ללא מציל!

מיטב: טוב אימא, אין לי זמן לדימויים! את זזה או שאני מזיזה אותך.

גבריאלה: תראי לאיזה מצב הגעת.

מיטב: טוב, אין לי סבלנות לשטויות שלך...

מיטב מזיזה את גבריאלה, קצת בגסות.

גבריאלה כמעט מועדת.

מיטב בבלבול חושים, לא מבחינה בגבריאלה לוקחת אתה את הפלאפון.

מיטב: (תוך כדי יציאתה לרחוב) אני אצלם אותו מקרוב ונראה אם תזהי מי הוא.

גבריאלה: (קוראת אחריה) תזהרי!... (לעצמה) מה אני אעשה עם הילדה הזאת? ... ככל שהיא מתבגרת, היא נעשית יותר קשה.

תמונה 4

מתרחש בו זמנית. רואים מה שקורה ברחוב ובבית.
גבריאלה ממהרת להביא אגרטל עם פרחים ומניחה אותו על אדן החלון.
לוקחת את הנייד שלה, ממהרת לצלם את הזר כשהיא מסתרת אחרי
אגרטל.
היא מדברת לעצמה ומתארת את מה שקורה בחוץ בזמן שהיא מצלמת.

גבריאלה: (לעצמה) אני רוצה לדעת עם מי יש לנו עסק...

(מצלמת) האם אני מכירה אותך?

מי אתה? גבי? ... לא. (מצלמת)

שימי? לא. (מצלמת)

(מצלמת) מי אתה לעזאזל?

(מצלמת) הנה הוא שוב מתרחק...?

(מצלמת בטירוף. בקול למיטב) תנסי לצלם אותו בורח... ברח...

(בקול למיטב) הצלחת לצלם?

מיטב: (מבחוץ) כן.

תמונה 5

מיטב עוברת מהרחוב ישירות לחדר תוך כדי דפדוף בפלאפון.

גבריאלה: גם אני צילמתי. זה היה קצת מצחיק לראות אותך רצה לצלם אותו,
כמו צלמת פפראצי.

מיטב: בואי נראה מה צילמנו... (מחפשת את התמונה שצילמה) זה לא

פה... לא פה.. לא פה... (עוצרת לרגע) איך זה יכול להיות?

גבריאלה: תראי לי.

מיטב: לא מתקבל על הדעת... אני צילמתי אותו... הוא היה בפריים ועכשיו

הוא בכלל לא מופיע בתמונות.

גבריאלה: לא רואים כלום, אולי שמרת בתיקיה אחרת.

מיטב: אני צילמתי אותו גם בחשאי עוד לפני שהוא ברח!... השאלה, למה

הוא ברח?

גבריאלה: שאלה יותר חשובה. למה הוא לא מופיע בתמונות?! מה זה? ... היום
 כבר לא רואים את הגנבים בצילומים... אולי הוא מחכה להזדמנות
 שאף אחד לא יהיה...

מיטב: (קוטעת) ...הוא לא גנב. ברגע שהוא ראה שאני מתקרבת לצלם
 אותו, נבהל. אני לא יודעת אם הוא הרגיש שצילמתי אותו בסתר לפני
 כן.

{שתיהן ממשיכות לדפדף בתמונות בטירוף.}

גבריאלה: בואי נבדוק אצלי... (מדפדפת) לא פה... לא פה.. מה זה? גם לא
 פה? ... גם אצלי הוא לא קיים... הבנאדם לא קיים!

מיטב: צלמתי אותו במרחק סביר... הוא חייב היה להופיע בתמונה...
 איזה מצב מחורבן. מה עושים במצב כזה?

גבריאלה: צריך להבהיל אנשים כאלה. אם היית מרשה לי לבוא איתך, הייתי
 הולכת אליו ומזהירה אותו.

מיטב: אימא, אני יודעת להגן על המרחב האישי שלי. (שמה לב לאגרטל)
 מה עושים הפרחים על אדן החלון?

גבריאלה: הסתרתתי אחריו שלא יראה אותי רואה אותו.

מיטב: אימא השתגעת?! הוא עוד יחשוב שאנחנו מזמינות אותו לבית...

{מיטב מציצה דרך החלון ומתחילה לנופף בשתי ידיה בהתלהבות.}

גבריאלה: איזה שטו... (מבחינה במיטב. ומתחילה לצחוק)

מיטב: מה מצחיק אותך?!

גבריאלה: עשית תנועות כמו של תינוקת רעבה שמתלהבת כשרואה צלחת של
 אוכל.

**{מיטב מציצה מחלון דרך הפרחים, מורידה את הפרחים. ממהרת למסור את
 אותם לאמה. נרגשת ומתרוצצת ממקום למקום ולא יודעת מה לעשות.}**

מיטב: ...הזר חזר, מה אני עושה? הוא חזר, הוא חזר... עומד בחוץ ולא זז!

{מיטב מוסרת את אגרטל הפרחים לגבריאלה.}

גבריאלה: (גם מתבלבלת מהבלבול של מיטב)
מה את מוסרת לי אותם...
(ממהרת להעלים את אגרטל הפרחים)

מיטב: אני הולכת אליו... כנראה שהוא בכל זאת רוצה שאראה אותו.

מיטב יוצאת לרחוב.

תמונה 6

עומדת במרחק מה מהזר.

מיטב: (מזהירה) אני אקרא לבעלי...

{הזר מחייך ומניד ראשו.}

מיטב: טוב, תראה, אין לי בעל שיגן עלי...

{הזר שותק.}

מיטב: אתה חסר בית?

{הזר שותק.}

מיטב: למה אתה עוקב אחריי?

{הזר שותק.}

מיטב: אתה עוקב אחרי אימא שלי?...

{הזר שותק.}

מיטב: אתה מכיר אותה?

{הזר שותק.}

מיטב: למה אתה כל הזמן בא לכאן?

{הזר שותק.}

מיטב: אני לא צריכה אף אחד שיגן עליי, אני צילמתי אותך ואתה לא מופיע בתמונה... למה?

{הזר שותק.}

מיטב: מי אתה?

{הזר שותק.}

מיטב: מלאך?
אתה המלאך טוב או הרע?

{הזר שותק.}

מיטב: (מצחקקת) אם אתה בכל זאת מלאך, איפה הכנפיים שלך?

{הזר שותק.}

מיטב: (בחיוך) לפחות תראה כנפיים של מלאך מהתקופה המודרנית.

{הזר שותק.}

מיטב: אני רואה בך הרבה עצבות סמויה. גם אני מרגישה ככה. אני עדיין עם אימא, היא תמיד נמצאת בבית, לא עובדת, וחופרת לי את המוח, כאילו אני עומדת תחת חקירה צולבת בפני שלושה חוקרים שלא מנסים אפילו לשמוע את התשובות... מגנה עליי יותר מדי... תעשי ככה, אל תעשי ככה, תגידי ככה, אל תגידי ככה... אני מרגישה שאני כבר לא עצמי, ואני שונאת את האוניברסיטה...

גבריאלה: (קוראת בקול מהחלון לזר) רגע... אולי אתה מחפש קצת צדק כדי לתקן את העבר, אבל צריך להבדיל בין צדק לנקמה, האם הקריאה לצדק היא קריאת נקם? ... כי אם נקמה קוראת לנקמה, המעגל לא ייסגר אף פעם. צריך לדעת מתי להפסיק ולהמשיך הלאה. כי אתה עלול לפרק את המשפחה בכל רגע, וגם ככה היא כמעט מפורקת.

מיטב: (לזר) זה מה שאתה רוצה? לסובב את הסכין במעיים? זה התפקיד שלך? לפרק?!

{שתיקה.}

גבריאלה: (בפסקנות) תענה לה!...

{שתיקה.}

מיטב: (מתחילה להסתובב סביבו, תוך שמירת מרחק קבוע ממנו)
 תענה לי, מי אתה ולמה הופעת אחרי שנים?
 כדי לחשוף בפניי את העבר?
 כדי לספר לי ממה אבי הביולוגי מת, באמת?
 אני יודעת חלק מהתשובות, אבל אני רוצה שאתה תספר לי מה אתה יודע! (כמו נזכרת) פעם... שאלתי את אבי הביולוגי במה אימא עובדת? הוא העמיד פנים שהוא נזכר: "היא בעצם לא עבדה אף פעם עם תלושי משכורת... יצאה לעבודות בבתים... מספקת לאנשים את הצרכים שלהם, בגדים, אוכל..." הסתכל עליי ותיקן: "חלוקת מזון" ועוד כאלה ברבורים.
 הוא ידע לשחק בצורה נפלאה במילים והמעמיד פנים שהוא לא יודע. אני חייבת ורוצה ליישב את הדרמה הזאת אחת ולתמיד, פנים מול פנים...

{גבריאלה מגיעה לרחוב בחשאי.}

גבריאלה: איזו דרמה את רוצה ליישב?

מיטב: אני חושבת שהוא בא להאיר לי את הדרך למצוא את הדרמה שלך.

גבריאלה: (לזר) זה מה שסיפרת לה?

מיטב: זאת המסקנה שלי!

גבריאלה: (כועסת על הזר) אתה מנסה להסית אותה נגדי? ספר כל מה שידוע לך, בפניי!

{שתיקה.}

גבריאלה: (למיטב) את רואה, הוא שותק. כי הוא לא יודע....
 (לזר) מי אתה? תסתובב ותראה את פרצופך האמיתי.

{הזר מסתובב עם הפנים אליהן.}

גבריאלה: (מנסה להיזכר) אתה ... אתה... אתה... (מתקרבת אליו)

{עם כל צעד שגבריאלה מתקרבת אל הזר, הוא נסוג לאחור באותו מרחק.}

מיטב: את צריכה לשמור מרחק ממנו, אחרת הוא ילך.

גבריאלה: שלמה? ... אתה חזי נזלת? ... לא. מאיר הקטן? לא... נוריאל, צוריאל, גבריאל... לא! ירח, אולי המלשן?, שי, אבי, משה בטיחיו? ...

מיטב: די! (בפליאה) את זוכרת את כולם?!

גבריאלה: במהלך השנים מתרועעים עם חברים.

מיטב: חברים? זה גדוד! אני לא רוצה אפילו חבר אחד! אני שונאת אותם!

גבריאלה: אני מקווה שתשני את דעתך. עכשיו את מבינה שהוא אחד שמתחיל לחדור לעורקי הדם, ומטשטש לך את המוח.

מיטב: עכשיו אני יודעת, שכבר כנערה היו לך יצרים שובבים, ולאן הגעת איתם?!

גבריאלה: נכון, הייתי נערה שנערים חשקו בה.

(לזר) אני כל כך שמחה שאתה מבין את מצבה של בתי ולא פוגע בה. לצעירות של היום יש קוד חברתי עדין, נפיץ מאוד, כי הצעירות של היום רוצות לקבל יחס, תשומת לב ואדיבות מיד במקום! ... להיות נערצות במרחב האישי שלהן.

{הזר שותק ומעלה חיוך בזווית הפה, שתיקה.}

גבריאלה: (נעה בכיוון מעגלי אך שומרת מרחק). מה אתה בוהה בי ומחייך מזווית הפה. מה ומי מסתתר מאחורי החיוך?

מיטב: יכול להיות שזה הפרצוף...

{גבריאלה פתאום שולפת את הפלאפון ומתחילה לצלם עם פלש את הזר. הזר מכסה את פניו בזרועו ויוצא.}

מיטב: (צורחת על אמה) למה! למה עשית את זה? את יודעת שהוא שונא את זה!

גבריאלה: אנחנו לא צריכות לקבל רשות לצלם!... (תוך כדי חיפוש אובססיבי אחר התמונות שצילמה) הפעם הוא חייב להופיע בצילום... הנה תסתכלי!

{שתיהן מסתכלות בתמונה, זמן מה נותרות פעורות פה.}

מיטב: זה לא אותו איש שצילמתי.

גבריאלה: פה הוא עטוף עשן אפור שחור שמטשטש אותו.

מיטב: עכשיו באמת אני שואלת ורוצה לדעת מי הוא?

גבריאלה: אנחנו צריכות להבין, מה המובן של אפור שחור... (מהרהרת לעצמה) שחור מה זה אומר? אפור – בדרך להיות שחור. שחור-למזל לא טוב. המשמעות היא... (שותקת לרגע) להפסיק מיד את התקשורת איתו.

מיטב: עכשיו?!

גבריאלה: כן! ומיד!!!

מיטב: לא בא בחשבון!

גבריאלה: אני מבקשת ממך להפסיק לחטט בעבר שלי, הוא אפוף עשן אפור ושחור שלא כדאי להעלות אותו מהשאול.

מיטב: מה היה בעבר שלך? נו! ! (בזעם) תוציאי כבר לעזאזל! (מאיצה בה) תגידי אני הייתי כך וכך...!

גבריאלה: מהעבר לומדים מה לא לעשות בעתיד. אני הייתי מוחקת את העבר שלי...

מיטב: אדם בלי עבר אין לו עתיד.

גבריאלה: אמרתי לך שאת העבר שלי הכנסתי למגירה ונעלתי.

מיטב: המגירה כבר נפרצה... האם הוא מישהו שאת מכירה?

גבריאלה: למה את חושבת?

מיטב: מהבעת הפנים שלו, ומהאופן שבו הוא הסתכל עלייך, גורם לי לחשוב שאתם מכירים, ומסתירים.

גבריאלה: למה בכלל את יוצאת אליו ומנסה להתקרב אליו?

מיטב: אני מרגישה שזה המקום היחיד שאני יכולה ללכת אליו כדי לדבר עם מישהו, אף אחד אחר לא מקשיב לקריאות שלי.

גבריאלה: כנראה שאת צריכה פסיכולוג, לא זר שיטפל בך!

מיטב: את מכירה אותו ולא רוצה להודות...
(תופסת את אמה בתפיסה מאיימת)
עכשיו את תחשפי את האמת! מי הוא!

גבריאלה: אני יודעת בדיוק כמוך.

מיטב: ומי את!

גבריאלה: את יודעת מזמן מי אני ומה הייתי.

מיטב: אני רוצה שהסיפור יצא מפוך.

גבריאלה: את רוצה וידוי מלא ממני. בואי ואני אגיד לך בקצרה.
בני אדם עושים טעויות רבות במהלך חייהם, ולפעמים לוקח שנים כדי לתקן, את התיקון התחלתי לעשות כשנולדת ואת רוצה להעניש אותי ולהחזיר אותי אחורה בזמן!

מיטב: (צועקת) אולי הוא האבא שלי?!

גבריאלה: לא! אבא שלך נרצח! ועכשיו (נרגשת) ...עזבי אותי אני שונאת להיזכר כל פעם במה שקרה לי. רק כשנולדת וגדלת הבנתי שאין כמו חיוך של ילד שמאיר את החושך. היום אני מצטערת שלא הבאתי עוד ילד כשהייתה לי הזדמנות.

מיטב: מי הוא?

גבריאלה: אני לא יודעת! לא רוצה לדעת! ולא רוצה לדבר על הנושא הזה עכשיו! (פונה ממנה ללכת)

מיטב: (תופסת את גבריאלה ומושכת אותה אליה) את לא תפני לי את הגב!

גבריאלה: אני לא מוכנה לפתוח את עצמי ברחוב!

מיטב: חשבתי שאת רגילה להיפתח ברחוב!

גבריאל מרימה יד להכותה ולא מעיזה, מרוב כעס פורצת בבכי מאופק וממהרת להיכנס לבית.

מיטב אחריה.

אור יורד.

תמונה 7

בית. לאחר מספר ימים. מיטב עומדת ליד החלון.

גבריאלה מתמודדת עם הפאזל.

גבריאלה: (בכעס) הפאזל הזה מתחיל לעצבן אותי...

(את הכעס והתסכול שלה על הפאזל, מפנה למיטב)

את נראית כמו אחת שמחכה למשיח... הוא לא יבוא, די! מספיק עם

זה! זה כבר חולני! את כל האנרגיה שלך את משקיעה ליד החלון,

בוהה החוצה במשך שלוש ארבע שעות ביום, במקום ללמוד.

מיטב: (בכעס) ואת תקועה עם הפאזל הזה ימים!!!

מיטב הולכת ומנסה לקחת את חלק הפאזל מידה של גבריאלה ולשבץ אותו. גבריאלה מחזיקה חזק ומתנגדת. כך שתיהן תופסות חזק ומושכות ומנסות להוציא אחת משנייה את חלק הפאזל.

גבריאלה: (משחררת) ניצחת.

בואי נשים לזה סוף ונקרא למשטרה.

מיטב: (משבצת) נדרתי נדר שמשטרה לא תיכנס לבית הזה לעולם!

גבריאלה: אם את לא הולכת, אני אלך ואתלונן על שיבוש החיים שלנו.

מיטב: את יודעת טוב מאוד מה הם יגידו לך! (תוך כדי דיבורה של מיטב גבריאלה מסכימה ומהנהנת בראשה. בלעג) "אתן אולי מוטרדות,

אבל זה לא אומר שהוא מטריד. חופש התנועה מותר לכל אדם...
האם הוא גורם לכן להרגיש לא בטוחות?... " ואני אגיד לו שלא יעשה
כלום, והמוקדן יבקש שאם אראה אותו, שאצלם בהיחבא, או להתקין
מצלמה נסתרת, לתעד ולהתקשר אליהם.

גבריאלה: למה לא התקשרת?

מיטב: מה יש לנו להראות? עשן אפור ושחור בדמות אדם?

גבריאלה: אולי עם כל המכשירים החדשים, יצליחו לפענח את הצילום.

מיטב: נראה לך שבגלל תמונת עשן יפתחו בחקירה אינטנסיבית?

גבריאלה: העיקר לא לאבד פרופורציה ולהפוך את הזר כמשימת חיך, כדאי
לשמור קצת על שפיות וחוש הומור.

מיטב: נו באמת, הומור במצבים כאלה?

גבריאלה: כדי לשמור על בריאות הנפש והגוף.

מיטב: את יודעת שאני יודעת מה ומי היית...
(מתמהמהת לרגע) את עסקת בזנות...

{גבריאלה רק מביטה בה.}

מיטב: זה לא נכון?

גבריאלה: (בכעס) די! אחרת...

מיטב: אחרת מה? פתאום תגידי שלא היית זונה?

{גבריאלה מתנפלת על מיטב ומנסה לסטור לה מספר סטירות קלות.

מיטב מגנה על עצמה.}

מיטב: את מתנפלת עליי בגלל שזה נכון! חשבת אותי לילדה מטומטמת,
שלא רואה כלום!?

גבריאלה: עכשיו את סיכנת את החיים שלך. לא היית צריכה להזכיר לי את זה!

מיטב: את מאיימת עליי?!

גבריאלה: כן!

מיטב: תירגעי טוב!

גבריאלה: הסיפור הזה מאוד מסובך, את לא צריכה להיכנס לעבר שלי, מספיק מה שסבלתי, ומספיק מה שאת יודעת.

מיטב: ואבי החורג ידע את האמת?

גבריאלה: את יודעת שהוא ידע.

מיטב: אני רוצה לשמוע הכל מפריך!

גבריאלה: מישהי גנבה את היומן וגילתה לו את הכול.

מיטב: את ידעת כל הזמן שאני סחבתי לך את היומן, וחשפתי לו אותו?

גבריאלה: אבל הוא לא העז להתעמת איתי כי לא היו לו ביצים! קם והלך.

מיטב: אני חושבת שזה היה נכון לנסות לטשטש את החיים שהיו לך.

גבריאלה: מה רצית שאספר לך אותם כסיפורי הרפתקאות לפני השינה?! אני עברתי תקופת התבגרות קשה. לשמחתי נתתי לך את כל הכלים למצוא את דרך ולהתמודד טוב יותר מאשר לעמוד ברחוב.

מיטב: (בשקט לאמה) יש לי אימא שהייתה זונה.

עכשיו את יכולה להכות אותי, הפעם אני אפילו לא אתגונן.

גבריאלה: (בעצב) אם תדברי אליי עוד פעם אחת בצורה כזאת... את לא תראי אותי יותר!

מיטב: את מאיימת לעזוב?

גבריאלה: כן, ואצא מכאן ככה, כמו שאני.

מיטב: האם גם בזמן ההיריון עסקה בזנות?

גבריאלה: (מנידה ראשה לשלילה ונאנחת) אני מצטערת על מי שאני ומה שהייתי.

שתיהן עומדות ומביטות זו בזו. אור יורד.

תמונה 8

לאחר זמן מה. מיטב ליד החלון.

מיטב: (לכיוון החוץ) אני יודעת שאתה שם... כשהייתי קטנה אימא ואני חלקנו חדר אחד, שהיה בו תמיד בלגן... החברים שלה היו מעשנים סמים ושותים אלכוהול. אחרי שנים התעייפה. ניסתה ללמוד הוראה, ונכשלה...

האם אדם אחד יכול להיכשל כל כך הרבה פעמים?...

}הזר מופיע מתוך האפלה. אור מלא על הזר.

מיטב עוזבת את החלון והולכת לרחוב. גבריאלה הולכת לחלון.}

מיטב: (לזר) מה היית מצפה שאימא תעשה בשביל בתה? שהאימא תישן על הרצפה ותיתן לילדה שלה לישון על הספה, נכון? אבל הספה בסלון הייתה מיועדת למטרות אחרות!
(פונה לאמה שבחלון) וכששאלתי אותך, איפה עבדת ומה עשית בשביל הפרנסה? מה ענית?...

גבריאלה: מנקה, מנקה בתים ומשרדים...

מיטב: (לאמה) כשהתבגרתי והפכתי לנערה היה לי כבר ברור שעבודת הניקיון שלך לא הייתה הגיונית... היא לא הייתה ניקיון, היא הייתה בתוך הלכלוך של הזבל!

}גבריאלה הולכת בינתיים לשולחן להביא את ארנקה.}

מיטב: (לאמה) יצאת מהבית בלבוש חושפני ואיפור כבד...
(לזר) וחזרה עם הרבה מאוד כסף... פיזרה את הכול על המיטה שלי ואמרה לי:

}גבריאלה שחזרה בינתיים לחלון, מוציאה מארנקה ערימת שטרות של כסף, ומתחילה לפזר.}

גבריאלה ומיטב: (ביחד) "קחי מיטב, זה בשבילך כשתגדלי... ללימודים".

מיטב: (כמו ילדה קטנה) "למה התחלת לקנות תחתונים יקרים, גרביים, הלבשה תחתונה ועליונה"...
(לאמה בגסות) מאיפה הכסף?!

גבריאלה: אומרים שכל עבודה מכבדת את בעליה.

מיטב: את זוכרת שאמרת לי פעם כשהייתי ילדה ...

גבריאלה: (משחקת את העבר) "בואי נשתטה קצת בצילומים, צלמי אותי בתחתונים בכל מיני תנוחות".

מיטב: מה עשית עם התמונות האלה?...

גבריאלה: חלק הדפסתי לכרטיסי ביקור ופיזרתי אותם ברחובות וחלק מתמונות מכרתי לחולי מין?!

מיטב: (מתקרבת לאמה) התחלתי להקשיב לשיחות הטלפון שלך. את סיפרת לחברה המכונה "דידי" את מי את הולכת לראות וכמה הוא הולך לשלם לך. חזרת הביתה עם פנים חבולות, והתחלת לספור בטרופ את כסף הזנות שעשית...

מעולם לא שאלתי אותך שאלות אבל הבנתי במה מדובר. (לזר) יום אחד מצאתי יומן שבו היא כתבה מה היא עשתה עם גברים באותו יום, יחד עם שמותיהם, וכמה הם שילמו לה על כל מעשה. רוצה לשמוע איזו כותרת ארוכה ומרשימה הייתה ליומנה?...

גבריאלה: "יום הנקמה יבוא ושמותיהם של גברים נשואים חילוניים ודתיים... מכל שכבות האוכלוסייה ששכבו איתי כנערה..."

מיטב: ומתחת הוסיפה הערה...

גבריאלה: "ייחשפו בבוא היום בפני נשותיהם. וזאת הרשימה הנקמנית שלי..."

מיטב: (לאמה) צלצלתי לעבודתו של אבי החורג, וביקשתי שיפגוש אותי. נתתי לו לעיין ביומן הגברים שלך. עשיתי שגיאה. לא ידעתי מה אני עושה לעצמי, כי אחרי שקרא ביומן, הוא לא הוציא מילה, שום דבר, קם ועזב אותנו. (מגחכת) עזב? ... ברח!

{גבריאלה מצחקקת יוצאת לרחוב.}

מיטב: (מתקרבת לאמה) בכל פעם שהלכת ל"עבודה", הייתי מודאגת. לפעמים נעלמת לכמה ימים או אפילו לשבוע והשארתי אותי עם מטפלות. חזרת הביתה בלי שום הסבר...

(מכה על החזה של אמה באגרופיה) למה בחרת במקצוע שלך...?
לא הזכרתי את המילה "זונה" בקול רם... חייתי בפחד שיום אחד את
לא תחזרי או שמשוהו רע יקרה לך... פחדתי שיום אחד גם אותך
ירצחו.

**{הזר מתחיל לנוע סביבן, שומר על מרחק שווה, ובוחן אותן, ומדי פעם הוא
מחייך. ולפעמים אף נהנה.}**

מיטב: לפעמים אני מרגישה נטושה.

גבריאלה: (בהתפרצות) נטושה? אני נטשתי אותך!?

מיטב: אני רואה את נפילתם של אחרים...

גבריאלה: (קוטעת אותה) ואני גאה שאת רואה את הטעויות שלי, ומתרחקת
ככל שאת יכולה. את לא צריכה לרדוף אחרי גברים. להיות כמוני זה
להיות אדם אומלל כל החיים, לחיות חיי גיהנום, בדידות אימה, כאב,
אומללות...

מיטב: אלה הם החיים שלך לא שלי.

גבריאלה: ואני שמחה על החיים האלה שלך! את כל יום כותבת את סיפור
החיים שלך, לטוב או לרע.

מיטב: ומה עכשיו בכתובים שלך?

גבריאלה: אני מנסה למחוק את שלי, ולכתוב מחדש.

{הזר פורס את מעילו לצדדים (ככנפיים) מגביר את קצב הליכתו סביבן.}

גבריאלה: את ילדה של אלוהים, היקום מודע לעובדה שאת קיימת. בכל צומת
בחיים שלך יהיו לך ברירות לבחור לאן... אני מאוד מקווה שהבחירה
שלך להיות משוהו גדול יותר מאשר הנסיבות של הלידה שלך. אחרים
הצליחו להתגבר על הרבה

מכשולים קשם והפכו לאנשים נהדרים שעשו דברים גדולים...
(בוחנת את מיטב) למרות הכול, נשארתי איתי עד היום. למה?

מיטב: ישנם מקרים עם סופים מאושרים.

גבריאלה: במקצוע שהיה לי, ברוב המקרים אין סופים מאושרים...
(מסתכלת על הזר) לי היה מזל.

מיטב: יש מעט מאוד נשים שיכולות לעבור את מה שעברת ולצאת מזה.

גבריאלה: אני מקווה שזה מעורר השראה...
(אנחה) היה לי כישרון להיות משוררת... (מהרהרת)

מיטב: עם כושר ביטוי כמו שלך היית יכולה להיות...

תמונה 9

המשך רחוב.

הווידוי של גבריאלה בפני מיטב והקהל. הזר חוזר למקום אחר ברחוב במהלך המונולוג.

גבריאלה: היו לי גם בעיות התנהגות. מנהל בית הספר קרא לאמי לעיתים קרובות במהלך השנים, וטען שאני עושה הכל כדי לקבל תשומת לב. הרגשתי דחויה. התחלתי לשתות ולעשן, עשיתי דברים מוזרים שגורמו לי לחשוב שאולי אני פסיכוטית. הייתי עדיין נערה ולא הבנתי או שבחרתי לא להבין מה יוצא מכל החברים שלי. בחרתי להאמין שהם אוהבים אותי, אבל הם פשוט פגעו בי אחד אחרי השני, הם אנסו אותי... אונס קבוצתי.

עזבתי את בית הספר בגללם... גם המורים לא סבלו אותי, ורוב המורים אמרו שאני לא יכולה לתקשר עם אחרים כי אני לא אוהבת שאומרים לי מה לעשות.

ונוצרה פרצה שגרמה לי להרגיש רצויה ומקובלת. הגיעה הצעה של זונה ותיקה, שחיפשה נערה שתחליף אותה למשך חודש. הייתי מאוד מאושרת להתחיל בגדול. המקצועית הראתה לי חדר מרווח ואיך לעשות הכל כדי לספק את הקליינטים שלה, אחרת אמות מרעב ושמרה לה את הזכות לדרוש ממני שלושים אחוז מההכנסות ואיימה עליי שאם אנסה לרמות אותה, או שאקח לה קליינטים, היא תרצח אותי... הרגשתי שאני הולכת להיות מכונת כסף.

הקליינט האחרון בבית הדירות הפחיד אותי מאוד... כמה שהוא היה גבר נמוך קומה, ככה הוא היה עשיר. הוא היה קירח עם כרס גדולה וריח של סיגרים נדף מפיו. הוא רצה לנשק אותי בשפתיים ובאותו זמן

לחדור לתוכי, והוא לא יכול היה להגיע לשני היעדים. מרוב מאמץ התחיל להזיע... התנשף, חרחר והתמתח, הריר נזל מפיו, ובסוף ריחמתי עליו, התקפלתי ככה (מראה) והוא הצליח... אחרי שהגיע אל סיפוקו שאל: "האם את לוקחת גלולות?" (צוחקת) כמחצית מהגברים, אחרי שהם מגיעים לסיפוקם שואלים: "תגידי לי, את לוקחת גלולות?" הם פוחדים שייולד להם ילד מזונה שתפנה אליהם בעתיד באיומי סחיטה.

הזונה המקצועית חזרה, נאלצתי לעזוב את המקום ויצאתי לרחוב. כך התחלתי לעסוק ברדיפה אחרי גברים בעלי ממון, הייתה לי רשימה של וי.איי.פי. ורשימה של מעמד הביניים... שם הכרתי את אביך. (לאחר שקיעה במחשבות) ...אני מצטערת שאביך נרצח בסן פרנסיסקו ולא אני זו שרצחתי אותו כשהייתה לי הזדמנות... (פולטת לצד) הסרסור.

מיטב: (המומה) מה אמרת?!

{הזר מגביר עוד יותר קצב הליכתו סביבן בהנאה.}

גבריאלה: כן, אביך הסרסור!

מיטב: אבא היה הסרסור שלך?!

גבריאלה: ושל עוד כמה נערות אחרות.

מיטב: ולי סיפרת שהוא סוחר.

גבריאלה: לא שיקרתי, הוא היה סוחר בנשים! הייתה לו לשון חלקלקה, אני לא אשכח את המשפטים שאמר לי: "בואי לא נהיה צבועים. כולן זונות, כולן מוכרות את עצמן, כי לכל אחת יש מחיר." ואני שמחה שבסופו של דבר, לשונו היא שהפילה אותו והביאה לרציחתו.

מיטב: הוא הפך אותך לזונה!

גבריאלה: למספר אחת... (מחקה בלעג) "את תהיי מלכת העסקאות!" כן, זה הדבר הכי גרוע לעשות לנערה...

גבריאלה: (מחקה) "בסקסיות שלך, יש כבוד גדול לענג גברים. זה המעשה הטבעי שגורם לאדם להרגיש טוב כל כך. זאת מתנה שקיבלת! זאת השליחות שלך מאלוהים"

מיטב: למה הסכמת?

גבריאלה: נערה טיפשה. עד היום אני שואלת את עצמי את השאלה הזאת. ישנם כל כך הרבה תירוצים טובים שאני לא יכולה לבחור תירוץ אחד טוב מהשני. כל יום פחדתי שעובדות הסוציאליות יבואו לקחת אותך ממני וישלחו אותי לאלף עזאזל.

מיטב: היום אני שונאת גברים בגלל מה שאת.

גבריאלה: הייתי. אני מאוד מקווה שתגיעי לגיל שלא תתביישי להראות קצת חמלה. אני לא חושבת שמישהי נולדה עם הכוונה להיות זונה.

מיטב: גם אני אהיה כמוך?

גבריאלה: אני בטוחה שלא! את חכמה יותר ממני. לא קל לדמיין את האנשים שאנחנו אוהבים נקלעים למצבים מסובכים. בכיתי בלילות ובימים כשאף אחד לא היה בבית. תוהה מה עומד לקרות לי!

מיטב: (לאמה) בכל פעם שהלכתי איתך ברחוב תמיד התביישתי בכך... פחדתי שמישהו יזהה אותך... לפעמים גברים היו מסתכלים עליי, חשבתי לעצמי שאולי הם חושבים שאני הבת שלהם.

גבריאלה: אנחנו בני האדם עושים דברים שאנחנו לא גאים בהם, אנחנו עושים טעויות. פעם שמעתי זונה צורחת כמו כבשה נשחטת, פחדתי כששמעתי את קולה...

מרחוק נשמעים קולות אישה צורחת.

{ הזר אוטם את אוזניו. }

גבריאלה: (אוטמת את אוזניה.) אוי אלוהים, עד היום קולה מהדהד לי בראש. היא הוכתה כל כך קשה... ואז הבנתי שאני צריכה ללמוד להגן על עצמי, וההגנה הטובה ביותר היא - לצאת מהחור השחור בהקדם.

מיטב: המצוקה הזאת שלך קורעת אותי ועושה לי חורים במעיים, והכאב הזה לעולם לא יחדל.

להזר מנסה לחמוק החוצה. גבריאלה הולכת אחריו ומדברת אליו, עד שהוא נעצר.

גבריאלה: (לזר ברצף) הגברים שהיו איתי רצו סקס עם פנטזיות שהבית לא סיפק להם. הם היו מוכנים לקחת סיכונים, לחלות במחלות מין, לאבד אישה, ילדים... לרוקן את כיסם ולהרעיב את ילדיהם רק בשביל זיון... הם רימו את עצמם, ולא חשבו על אף אחת מהתוצאות האפשריות... הם התנהגו כמו אדם שמתחשק לו לאכול עוגה עשירה בקלוריות, בלי לחשב את הקילוגרמים שהוא יעלה במשקל, אבל אחרי שיאכל ויבין את הטעות, "למה אכלתי את זה?". יום אחד התעוררתי, רציתי כל כך שאלוהים יסלח לי, שאמי תסלח לי, ושיסלחו לי כל אלה שעשיתי להם עוול. מאוד רציתי להתחיל חיים חדשים, נורמליים, וגיליתי שאני בהריון.

מיטב: (לעצמה) הייתי צריכה אותך בשנים הראשונות לחיי ואת לא היית שם בשבילי.

גבריאלה: הגנתי עליך כל הזמן.

להזר מתחיל להיעלם לאט-לאט משדה ראייתו. גבריאלה ומיטב אינן מרגישות בכך.

גבריאלה: (ממשיכה למיטב) היום אני מבינה, שלכל אישה מגיעה הזכות להחליט אם האיש שהיא שוכבת לידו כל לילה, ראוי שישכב לידה כבעל. את צריכה להבין, שלא מגיע לי שתשפטי אותי על העבר. גם אני, כאימא, ראויה היום לקצת מחילה. עצה קטנה בשבילך: לעולם אל תטילי ספק בעצמך.

**מגלות שהזר הלך. מתחילות לחפש בכיוונים שונים. נכנסות לבית.
אור יורד.**

תמונה 10

בית. לאחר זמן מה.

גבריאלה ליד הפאזל ומחזיקה חלק בידה. עומדת ומחפשת היכן לשבץ אותו. מיטב לוקחת חלקים ומתחילה להרכיב בקלות. נשמעות שלוש דפיקות ליד החלון/או שנזרקים למקום שלושה אצטרובלים. מיטב רצה ראשונה לחלון ואמה בעקבותיה עם חלקי פאזל בידן, ושתייהן משקיפות החוצה.

גבריאלה: (תוך כדי ריצה לחלון) את חושבת שהוא יחזור?...

{לאחר מספר שניות של דריכות.}

מיטב: הוא השאיר עלינו צל גדול משתקף וזז על בית השכנים.

גבריאלה: זה אומר שמישהו מסתובב בחוץ?

שתיקה. שתייהן קופאות בציפייה.

אור יורד. חושך.